ISSN 2149-5947
OT ÖZEL
ARALIK 2018
FİYATI 10 TL
KKTC FİYATI 11 TL

maksat hatıra olsun..

Filmlerle OT 7

Bir kişi olman, kişiliğin olduğu anlamına gelmez.

Pulp Fiction

İllüstrasyon: DORUKTAN TURAN

maksat film olsun

MUHTEREM NUR | İLKER KALELİ | CANAN ERGÜDER | ÇAĞAN IRMAK | MURAT MENTEŞ | MAHİR ÜNSAL ERİŞ
TUNA KİREMİTÇİ | ÇİĞDEM ERKEN | GÜLŞEN İŞERİ | HAKAN KARATAŞ | BAHADIR CÜNEYT YALÇIN | REWHAT
DORUKTAN TURAN | EMİRHAN PERKER | GÖKÇE ERVERDİ | HÜSEYİN SANDIK | ŞERİF-MUSTAFA KARASU

OT Çizgi Roman

OT ÖZEL ARALIK 2018 - Kültür Sanat, Çizgi Öykü ve Mizah Dergisi **İmtiyaz Sahibi ve Yayıncı:** MEDU YAYINCILIK TİC. LTD. ŞTİ.
Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Hakan Unudulmaz **Satış ve Pazarlama Direktörü:** Hakan Unudulmaz **Reklam:** greta@otdergi.com **www.otdergi.com**

Adres: Teşvikiye Mah. Akkavak Sok. Karahan Apt. No: 17 Kat: 2 D: 7 Şişli / İSTANBUL Tel: (0212) 274 33 54 **Baskı:** İleri Basım Mat. Amb. Reklam Tanıtım Yay. ve Teknik Hiz. Tic. A.Ş. Bahçelievler Mah. F. Çakmak 2. Cad. Güzelşehir Sit. 22. Villa No: 1 Anp/22 Büyükçekmece / İSTANBUL - Tel: (0212) 454 32 55 **ISSN:** 2149-5947

OT'ta yayımlanan tüm yazı, çizim, espri ve karakterlerin yayın hakları saklıdır. Yayınevi, yazar ve çizerin yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayın organında ve sanal ortamda kullanılamaz.

SAHNELER

-Doruktan Turan-

BAHADIR CÜNEYT YALÇIN

MESCİDİN MUMUNU YİYEN KEDİ

"Birçok çocuğun cezalandırıldığı şey için bana ödeme yapılıyor." **Jerry Lewis**

Ömer Asım Aksoy'un kitabından öğrendim: "Mescidin mumunu yiyen kedinin gözü kör olur." (Kendisini büyüten, besleyen kimsenin malına hıyanet eden kişi cezasını bulur.) Bir başka ilginç atasözü de ödül mekanizmasıyla ilgili: "İşleyen eşeğin boynu boncuklu olur."

Uzmanlara göre kediler ceza kavramını insanların anladığı biçimiyle anlamıyorlar. Kedileri eğitmek için övgü ve ödül yöntemi kullanılmalı. Gel gör ki **Paula Poundstone** bundan bihaber, şöyle diyor: "Kedilerim yanlış bir şey yaptıklarında onlara su tabancasıyla su fışkırtıyorum. Bir sonraki gün duş aldıktan sonra kedilerimle oynarken hakkımda şöyle düşünüyor olmalılar: Vaav, gerçekten çok kötü bir şey yapmış."

Sağdan on sekize girerken telefon çaldı. Açtım, "Meşgulüm" dedim. "Dur kapatma" dedi. "Çabuk söyle, kademeye giriyorlar" dedim. "Kalbin bana deplasman, bu benim cezam" dedi.

Seinfeld'deki **George Costanza** rolü için önce **Danny DeVito** düşünülmüş. Tek bir bölüm hariç 9 sezonun hepsinde görünen **Jason Alexander** bu rolle hiç Emmy kazanamamış.

12 Kızgın Adam filmi hiçbir dalda, **Alfred Hitchcock** yönetmen olarak, **Harrison Ford** ve **Johnny Depp** oyuncu olarak hiç Oscar almamış. Oscar ödülü konuşmalarında **Steven Spielberg**'e ve **Harvey Weinstein**'a Tanrı'dan daha fazla teşekkür edilmiş.

Türk Ceza Kanunu'na göre kendisini, bir hükümlünün veya tutuklunun yerine koyarak cezaevine giren kimseye 2 yıla kadar hapis cezası verildiğini biliyor muydunuz?

Ceza ve ödül deyince aklıma sirk hayvanları gelir. Ateş çemberinden atlayamayan yaşlı aslanları neyle korkutuyorlar? Ölümle mi? İmkânsız. Ateşi bilen aslan dünyaya yanmaz.

Eski Yunan'da bir erkeğin başkasının karısıyla birlikte olmasının cezası halka açık bir yerde makatına acı turp yerleştirilmesi imiş. • 2012'de İtalya'da bir mahkeme, bir kişiye "taşaksız" demenin para cezası gerektiren bir suç olduğuna karar vermiş. • İşe geç kalmak ve meslektaşlarıyla kavga etmek gibi suçları işledikleri takdirde, **Tayland**lı polis memurları ceza olarak gri üniformalarının üzerine büyük parlak pembe Hello Kitty kol bantları takıyormuş.

2016'da, eğilip bacak arasından bakıldığında dünyanın farklı algılanıp algılanmayacağını araştıran **Higashiyama** ve **Adachi** İg Nobel Algı Ödülü'ne layık görüldü. 2015'te Matematik ödülü, **Fas**'ta 1697-1727 yılları arasında hüküm süren Moulay İsmail adlı kralın 888 çocuk sahibi olup olmadığını hesaplayan araştırmacılara verilmişti. **Ig Nobel Ödülleri**'nin adı İngilizcede "bayağı" anlamına gelen ignoble kelimesinden geliyor. Kazananlara 10 trilyon **Zimbabve** doları (40 ABD senti) veriliyor. Ödül töreninde sahneye kâğıt uçaklar atılıyor.

Haldun Taner öykü ödülü, **Orhan Kemal** roman ödülü, **Behçet Necatigil** şiir ödülü var. **Can Yücel** tweet ödülü ne zaman verilecek?

Metin Erksan'ın yönettiği **Susuz Yaz** (1963) filmi, Berlin Film Festivali'nde Türk sinemasına ilk uluslararası ödülü kazandırdı. Başrol için önce **Ayhan Işık** ve **Türkan Şoray** düşünülmüş, fakat oyuncuların çok para istemesi nedeniyle **Ulvi Doğan** ile 16 yaşında ilk kez kamera karşısına geçen **Hülya Koçyiğit** başrolü almış. Filmin yapımcısı da olan Ulvi Doğan'ın oynadığı karakteri Mehmet Ali Erbil'in babası **Sadettin Erbil** seslendirmiş.

1990'da **Kolombiya** emniyeti **Pablo Escobar**'ın yakalanması için 400 bin $ ödül koymuş. Bunun altında kalmak istemeyen Escobar da polis şefi için 1 milyon $ vadetmiş.

Danimarka açıklarındaki bir ada krallığı olan 300 nüfuslu **Elleore**'ye **Robinson Crusoe** romanını sokmak yasakmış, cezası 11 dakika 17 saniye hapis. Siz siz olun, Elleore'ye giderken uçakta okumak için yanınıza Robinson Crusoe'yu almışsanız, yedek temiz çamaşır ve bir karton sigarayı da unutmayın.

İki trafik cezasını son derece caydırıcı buluyorum. Birincisi sürücü ehliyetine ömür boyu el koymak, diğeri silecekleri kaldırmak.

Fransız mizahçı **San-Antonio**'nun bir gazetenin ödül olarak verdiği evin bahçesinden cesetler çıkmasıyla başlayan Ödül: İki Ceset romanında şöyle bir cümle var: "İnsan iskelet haline gelince, sabırsızlık gösterme hakkını kaybeder."

Ortaokulda bir dershane sınavında üçüncü olunca su arıtma cihazıyla ödüllendirilmiştim. Lisede, şiir yarışmasında vilayet birincisi oldum. Bütün gece şiirimi ezberledim ama törende okutmadılar. Bozuk bir tükenmez kalem hediye edildi. Yerel gazeteciler ikinci ve üçüncünün isimlerini not edip giderken durdurdum, "Ben birinci oldum, ismimi yazacak mısınız?" dedim. Yazdılar. Lise voleybol takımında lütfen libero pozisyonuna seçildim. Turnuvaya katıldık. Liberoya farklı bir forma gerektiği için hentbol takımının mücver renkli kaleci formasını giydim. İlk turda elendik. Bana bazen "Neden mizah edebiyatı?" diyorlar. Cevabımdır.

"Hiçbir şey bizimle bir kitap kadar kuvvetli konuşamaz. Bir kitap düşündüklerimiz ve hissettiklerimiz dışında bizden hiçbir şey beklemez." **Herta Müller** • 2009 Nobel Edebiyat Ödülü Konuşması"

yakarsa dünyayı garipler yakar

MÜSLÜM GÜRSES

İllüstrasyon: REWHAT

GÜLŞEN İŞERİ

“dünya tersine dönse vazgeçmem”

Yıl 1953... Urfa, Halfeti, Tisa Köyü... Emine Hanım, tek göz odalı evde, tek başına doğum yapar. Mehmet Bey akşam eve geldiğinde, bir oğlu olduğunu öğrenir. Mutludurlar. Adını, Müslüm koyarlar. Dört yıl sonra ikinci çocukları Ahmet dünyaya gelir. Yoksulluk diz boyu. Adana’ya, Hürriyet Mahallesi’ne göç ederler. Bu kent, Müslüm’ün hayatını değiştirecektir.

Düz bir ovada ilerleyen kamyonda Müslüm; annesi, babası, erkek kardeşi... Tozlu yollardan, dumanlı dağlardan geçerler. Kamyon, günler sonra teneke evlerin olduğu bir mahallede durur. Burada da ilk göze çarpan, yoksulluktur. Yalınayak çocuklar, sokaklarda çöpler, yanan ateşler... Hürriyet Mahallesi’nin bazı sokakları suç mahallidir. Ya oradakilere benzersiniz ya da düşmansınızdır. Baba Mehmet suç alemine girer. Lakabı ‘Deli Mehmet’tir artık.

‘Ben İnsan Değil miyim?’ plağı yaşadıklarının özetidir sanki.

ADANA AİLE ÇAY BAHÇESİ

Hürriyet Mahallesi, çocukları çocuk olarak bırakmaz. Müslüm hayata, tabiri caizse 9-0 yenik başlar.

Kız kardeşi Ezo dünyaya gelir. Müslüm sitemli türküler okumaya başlar. Çalgıcılar Mahallesi vardır yakınlarda. Akşam olunca, kulağı o mahalleden gelecek müzik sesindedir. Tek isteği vardır: Ünlü bir türkücü olup ailesini kurtarmak. Babası ne kadar karşı olsa da o bildiği yolda gidecektir. Sahnedeki Müslüm, toplumdaki “kaybedenlerin” temsili olacaktır.

Halk eğitim merkezinde eğitim alır. 1967 yılında Adana Aile Çay Bahçesi’nde düzenlenen yarışmayı duyar. O mahalleden çıkmanın tek yolu, sanki o yarışmayı kazanmasıdır.

KORKUNÇ OLAYLAR VE MÜTHİŞ BAŞARILAR

Bağlama ustası Mehmet Bebilli’nin teşvikiyle yarışmaya katılacaktır da, babasını nasıl ikna edecektir? Yarışma günü babası Müslüm’ün katılacağını öğrenir. Onu saçlarından tutar; Müslüm’ün kıvırcık saçları berberde sıfıra vurulur. Müslüm hiç sesini çıkarmaz ama saçları yere her döküldüğünde gözünden yaş gelir. Eve vardığında çok daha büyük bir trajediyle karşılaşır. Kapıdan içeri girecekken babasını elinde bıçakla, annesini bıçaklarken görür. Kız kardeşi, annesinin aldığı bıçak darbesiyle kucağından yere düşer, kafası duvara çarpar. Anne ve kız kardeş Ezo orada ölür. Müslüm o an babasıyla göz göze gelir ve kaçar. “Deli Mehmet” bu kez Müslüm’ün arkasından koşmaya başlar. Müslüm, ustasının yanına sığınır. Hayatının en kötü günüdür. Bu halde nasıl yarışmaya girer? Girecektir! Korkunç acısına rağmen Adana’da düzenlenen yarışmaya katılır. Yanında kardeşi Ahmet ve dayısı Sefer Bey vardır.

Sahnede bir uzun hava okur. Her şeyini kaybettiği yerde, yarışmanın birincisi olur ve hayatı yeniden başlar.

Yarışmadan sonra ilk 45’liğini yapar Müslüm. 17 yaşındadır. Artık hatırı sayılır bir dinleyici kitlesi edinir. Adana ve çevresinde turnelere çıkar. Çukurova Radyosu’nda türküler söyler. Akbaş olan soyadı orada Gürses olarak değiştirilir.

“HOR GÖRÜLENLERİN İSYANIDIR BU”

Arabesk müzik her yerde duyulmaya başlamıştır. İbrahim Tatlıses, Ferdi Tayfur, Orhan Gencebay...

Müslüm’ün 1968 tarihli ilk plağı ‘Emmioğlu/Ovada Taşa Basma’ adıyla Adana’da Ömür Plak’tan çıkmıştır.

Unkapanı’nda Selahattin Sarıkaya ile tanışır. Sarıkaya Plak imzasıyla iki 45’lik çıkarır. ‘Giyin Kuşan Selvi Boylum / Hayatımı Sen Mahvettin’ ile ‘Gitme Gel Gel / Haram Aşk’.

Arabeskte yeni bir ekoldür artık Müslüm Gürses.

‘Ben İnsan Değil miyim?’ plağı yaşadıklarının özetidir sanki. Sitemdir; geçmişine, yaşadıklarına, yoksulluğuna ve en çok da kimsesizliğe...

Orhan Gencebay o dönemler daha toplumsal, Ferdi Tayfur kadercidir. Müslüm Gürses’in rotası ise “isyan”dır. Şarkı sözleri, bu kaosun gerçekliğini yansıtır gibidir:

“Hor görülenlerin Tanrım isyanıdır bu / Sevip

sevilmeyenlerin isyanıdır bu / Düzensiz dünyanın günahıdır bu / Yakarsa dünyayı garipler yakar!"

MORGDAN ÇIKARILIŞ

Yıl 1978... Kardeşinin ölüm haberiyle turneden apar topar döner. Tek varlığı, kardeşi ölmüştür. İnanamaz. Tam da yoksulluğu bitmişken... Kahrolur.

'Müslüm Gürses 4' albümü yeni çıkmıştır. Garip ama ölüm temasını işleyen öyle çok şarkı vardır ki o albümde: "Mezara girmeme lüzum kalmadı / Ölmeden öldürdün beni çilem dolmadı (...) Dayanılmaz acıların esiri olsaydın / Sokak sokak dolaşır ölüm arardın..." Şarkı susar, araba yolda savrulur! Kardeşinin acısıyla içi yanan Müslüm Gürses, bu kez kanlar içinde yerde yatmaktadır. Şoför ölmüştür. Öldü diye morga kaldırılan Müslüm Gürses'in yaşadığı anlaşılır ve hemen ameliyata alınır.

TÜRKİYE'DE POP, AVRUPA'DA ARABESK

Alın kemiği parçalanmıştır ve kör olma tehlikesiyle karşı karşıyadır. Hastanede gerekli müdahaleler yapılır, alnına "plaka gibi bir şey" takılır. Ama koku duyusu yok olur, işitmede de %50 kayıp vardır. Ömür boyu çekeceği, onu ilaçlara bağlı yaşatacak bir baş ağrısı kalır.

1981'de Muhterem Nur'la tanışır. Beş yıl sonra da evlenirler.

Popun patladığı 90'larda, arabesk Avrupa'yı fetheder.

Müslüm Gürses'in Türkiye'deki dinleyicileri Müslüm'ü sadece dinlemekle kalmaz, ona olan sevgilerini, konserlerinde kendilerini jiletleyerek gösterirler!

"ECEVİT VİTESİ"

Müslüm Gürses, "Muhteremcim, anlamıyorum bu çocuklar niye böyle yapıyor?" dese de; konserlerinde "Kendinize zarar verirseniz sahneyi terk ederim" dese de hiçbir işe yaramaz.

Gülhane konserlerinde, alan mezbahaya döner. İsyanla kendinden geçen garibanlar birbirini bıçaklar! Güvenlik sağlanamaz, konserler iptal edilir.

"İsyan"ın körüklediği "Müslümcülük" kaybedenlerin de temsili olur. Askerde nöbet bekleyenler, kader mahkûmları, gece işçileri, benzin tüketmesin diye vitesi yokuş aşağı giderken "Ecevit vitesine" geçiren minibüsçüler Müslümcüdür. Hepsinin de itirazı vardır.

O ARTIK "BABA"

Bu itiraz öyle bir noktaya gelir ki Müslüm Gürses, Bursa'daki konserinde bıçaklanır! Kendini bıçaklayan gençten şikayetçi olmaz...

Lakabı "Baba"dır artık. Özellikle 90'lı yıllarda çıkan 'Evlat' şarkısıyla pekişir bu babalık: "Kin gütme, unut gitsin, geçmişte olanları, bir karıncayı bile incitme sakın evlat." Müslüm Baba ile evlatları arasındaki bağı hiçbir sosyoloji ve psikoloji teorisi açıklayamasa da gerçek basittir: Bu çıkarsız, karşılıksız sevgi, hayatta kaybedenlerin sevgisidir. Müslüm Gürses de mazisiyle, aldığı ağır darbelerle, kaybedenlerin piridir.

Ne yapsa bu jilet ayininin önüne bir türlü geçemez. Bir süre sonra "Keşke şöhret olmasaydım" der, "baksana kendilerini kesiyorlar..."

TEOMAN'IN ŞARKISI, BABA'NIN YORUMU

2000'li yıllarda farklı şarkılar söyleyen ve reklam filmlerinde oynayan Müslüm Gürses kimi dinleyicileri tarafından "ihanet"le suçlanır. Ama o evlatlarına "Özümüzde aynıyız, ben size ihanet etmedim" diyecektir.

Yıl 2002... Yapımcı Süha Yavuz bambaşka bir Müslüm Gürses yaratma derdindedir. Teoman'ın kapısını çalar Yavuz. Teoman "Ben o adama bayılıyorum, çok iyi bir yorumcu!" der.

Müslüm Baba mikrofonu alır. Teoman'ın sözlerini bambaşka bir yorumla okur:

"Bugün benim doğum günüm / Kelimeler büyüyor ağzımda / Bildiğim bütün hayatlar / Paramparça..."

Müslüm'ün "evlatları" bu durumdan hoşnut değildir. Baba, reklam filmlerinde boy gösterir. Bu kez "İtirazım Var" demez, "İhtiyacım var" der. "Baba" tüketim toplumuna adım adım yaklaşır. Piyasa kurallarına göre oynar gibidir.

"İhtiyacım var şu uzun tatile / İhtiyacım var bir güzel perdeye / Dünyanın bilgisine / Yeni bir elbiseye / Mutlu günler görmeye / İhtiyacım var..." Liste uzadıkça uzar.

MURATHAN MUNGAN FAKTÖRÜ

Eski hayranları kızsa da, Baba mikrofonu eline aldığı an aynı ayin devam eder. "Dünya tersine dönse" ondan vazgeçmeyeceklerin sayısı da artar.

2006 yılında Murathan Mungan'ın öncülüğünde bir albüm yapar. Arabeskle alay edenlerin çoğu, "Meğer biz Müslüm Gürses'i seviyormuşuz!" diyecektir. Türkiye entelijansiyası sahip çıkar Müslüm Gürses'e. "Jiletçi" kitle ise Murathan Mungan'ı da, albümde şarkılarını seslendirdiği, Bob Dylan, David Bowie, Haris Aleksiu, Garbage, Björk gibi Batılı sanatçıları da bilmemektedir.

"Esmerlerin" müziği "Beyaz Türklere" doğru kaymaya başlamıştır. Baba, özde aynıdır, şarkılar farklıdır. O şarkılar da "Müslümce"dir.

KIRIK KALBİ YORULMUŞTU

"Zamanın eli değdi bize / Çoktan değişti her şey / Aynı değiliz ikimiz de..."

Müslüm Gürses'in kalbi yorgundur artık. Ameliyat olması gerekmektedir. Hastaneye yatar ama bir daha çıkamaz.

Baba, özde aynıdır, şarkılar farklıdır. O şarkılar da "Müslümce"dir.

2012 yılının son gecesi müzikli bir eğlence olur hastane odasında. Müzik biter. Ancak Müslüm Gürses bir daha yoğun bakımdan çıkamaz. 3 Mart 2013'te, küçük, yoksul, bağlama dersi alan, saçları kazınan, ailesi dağılan çocuk; ölümden dönen genç; şöhreti tadan, milyonları etkileyen şarkıcı, ömrü boyunca kırık bir kalp taşıyan Müslüm Baba, hayata gözlerini yumar.

"HAKKINI HELAL ET BABA!"

Teşvikiye'de bir öğlen vakti... Şarkıların dualara, tekbir seslerinin sloganlara karıştığı bir uğultu...

Semtin sokaklarında izdiham vardır. Bu muazzam kalabalık Müslüm Gürses'i öte âleme uğurlamak için gelmiştir. Bir yanda ülkenin en ünlüleri, bir yanda Van'dan, İzmir'den, Bursa'dan, hatta Almanya'dan gelmiş yaşlısı genci, kadını erkeğiyle binlerce insan vardır.

Başlarda bandanalar, boyunlarda atkılar, ellerde pankartlar: "Hakkını helal et, elveda Baba!"

"Aşk sensin" diyordu kimileri, kimileri de "Babasız yaşayamam" diye feryat ediyordu. Teşvikiye'deki kalabalık Zincirlikuyu Mezarlığı'na doğru yürüyüşe geçmişti.

Bir zamanlar, Müslüm Gürses, Zincirlikuyu'nun önünden her geçtiğinde "Her Canlı Ölümü Tadacaktır" âyetini okuyup, "Allah Allah" diyerek gülümserdi. Ama şimdi oradaydı. Ve sevenlerinin gönlünde...

Zorluklarla dolu bir hayatın ardından, 75 yasal, korsanlarla birlikte 100'lerce albüm ve silinmez bir iz bıraktı geride. Bir de dünyanın en acıklı şarkılarını...

Güldür Yüzümü

Tanrı istemezse yaprak düşmezmiş
Tanrı istemezse insan ölmezmiş
Sen tanrı mısın beni öldürdün

Hayatım karanlık yerlerde geçer
Yüreğim kırılmış kadehe benzer
Yüzüme nefretle bakmayın yeter
Kötüysem düşkünsem kime ne bundan

Çünkü sen çölüme yağmur oldun
Sen geceme gündüz oldun
Sen canıma yoldaş oldun
Sen kışıma yorgan oldun

İlk ve son aşkımdın gençlik çağımda
Sevgi çiçeğimdin gönül bağımda
Öyle yer etmiştin kalp otağımda
Sıla mı gurbet mi adını sen koy

Hangimiz düşmedik kara sevdaya
Hangimiz sevmedik çılgınlar gibi
Hangimiz bir kuytu köşe başında
Bir vefasız için yol gözlemedik

Olmaz hiç kederin olmaz hiç tasan
Şaşırır kalırdın aşkı tanısan
Beklemez gelirdim yerinde olsam
Geliver yanıma güldür yüzümü

Kaç kadeh kırıldı sarhoş gönlümde
Bir türlü kendimi avutamadım
Kaç gece ağladım böyle gizlice
Ne yaptımsa seni unutamadım

Dünya tersine dönse vazgeçmem
Gökteki güneş sönse vazgeçmem
Sensizlik inan ki ölümden beter
Canımdan geçerim senden
vazgeçmem

İllüstrasyon: Hüseyin Sandık

MUHTEREM NUR... Türk sinemasının efsane aktrislerinden. Müslüm Gürses'le dillere destan bir aşk yaşadı, yuva kurdu... Hayatı, Kosova'da bir cami avlusunda başlamıştı... Adını, yıldızların arasına yazdırdı. Muhterem Nur'un fırtınalı hikayesini, Gülşen İşeri, ÖMRÜMCE AĞLADIM adlı kitapta anlatıyor...

MUHTEREM NUR'UN MUHTEŞEM HAYATI

MÜSLÜM GÜRSES'LE KARŞILAŞMA

"Müslüm Gürses, karanlığın içinde öylece bekliyordu. Orada, o yıldızların altında Müslüm Gürses'e âşık olmuştu. Öfkesini, şiddet eğilimini, o acı Şarkıllar eşliğinde içtiği içkinin nedenini, Müslüm Gürses'in hikâyesini dinleyince anlayacaktı Muhterem Nur... Üzerine yürüyecekti sevgisinin. Müslüm Gürses'e "Sen böyle biri değilsin" diyecekti. İkisi de yalnızlıklarını birleştirecek, yaşamın kıyısından ortasına doğru yürüyeceklerdi."

Ömrümce Ağladım'da, Muhterem Nur ile Müslüm Gürses'in karşılaşması böyle anlatılıyor. Muhterem Nur'un hayatı, destansı bir melodramı andırıyor. Çaresizlik, ıstırap ve gözyaşı ile şöhret, sevinç ve kahkahalar bir arada.

Muhterem nur, Belgrad'da, "istenmeyen" bir çocuk olarak dünyaya geliyor. Doğumu sırasında annesi ölüyor. Ebe, bebeği bir cami avlusuna bırakılıyor. Kimse sahiplenmiyor. İki yaşında, teyzesinin yanına, İstanbul'a gönderiliyor. 12 yaşındayken eniştesi tarafından tacize uğrayan Muhterem Nur, travmalardan sonra okulu bırakmak zorunda kalıyor.

MUTSUZ AİLE...

"Bir gün, Beyoğlu'nda elinde sıkı sıkıya tuttuğu senaryoyla Ağa Camii'nin karsısında bulunan film şirketine doğru yürüyordu. Önüne bakarak hızlı hızlı yürürken sert bir şekilde birine çarptı, elindeki senaryo yere düştü. Çarptığı kişi eğilip dağılan senaryoyu topladı..."

Muhterem Nur'un Yeşilçam macerasına dair birçok anekdot var kitapta. Henüz 14 yaşında bir çocukken Yeşilçam'a adım atıyor. Yeteneği ve güzelliği sayesinde hızla yükseliyor. Yönetmen Memduh Ün'le tanışıyor; bir süre aşk yaşıyorlar...

Yıllar geçiyor, devran dönüyor, sinema sektörü inişe geçiyor ve Muhterem Nur da hızla çıktığı basamaklardan inmeye başlıyor. Gazeteci ve oyuncu Işın Kaan ile evleniyor. Bu evlilikte mutluluğu bulamayan sanatçı, daha sonra Cihat Aşkın'la da tatsız bir evlilik geçiriyor. Tüm o ışıltıya, başarıya, şöhrete rağmen; hasretini çektiği aileye kavuşamıyor bir türlü. Aşkta kayediyor...

MUHTEREM'İN TEKLİFİ

Bir turne sırasında tanışıyor hayatını değiştirecek olan adamla: Müslüm Gürses. Önce aralarında bir sürtüşme yaşanıyor. "Dediğim dedik, kimseden asla özür dilemez" denilen Müslüm Gürses, Muhterem Nur'dan özür diliyor. Bu özür Muhterem'in, o maço görünümün ardında gizlenen gerçek Müslüm'ü merak etmesini sağlıyor:

"Bir gün evde otururlarken Muhterem Nur, 'Sana bir şey söyleyeceğim ama kabul eder misin bilmiyorum' dedi. Müslüm Gürses, Muhterem Nur'un yüzüne baktı, bir anlam verememişti... Muhterem Nur sordu: 'Benimle evlenir misin?'"

MÜSLÜM BABA'NIN DERT BAGAJI

Müslüm Baba teklifi kabul ediyor. Müslüm Gürses'in de dert yüklü bir bagajı var tabii. Adana'da ailesiyle yaşadığı trajik hikaye ve kardeşinin başına gelenler... Ailede işlenen cinayet ve bu korkunç olayın psikolojik mirası...

Aşk, acıları yatıştırıyor. Müslüm Gürses'le temiz ve neşeli hatıralar biriktiriyorlar. Çocukken hiç oyuncağı olmayan Muhterem Nur'a gittikleri her ülkeden bir oyuncak bebek alıyor Müslüm Gürses. Yoksulluğun hüznüne gönderme yapan, merhem gibi bir evlilik...

HAZİN SON

"Her başlangıcın bir sonu, her sonun da bir başlangıcı vardır. Ama bazı sonlar çok erken olur. Erken sonların acısı da geride kalanlara ıstıraptan başka bir şey vermez."

Her başlangıcın bir sonu, her sonun da bir başlangıcı vardır. Ama bazı sonlar çok erken olur.

Büyük vedaya doğru ilerliyor günler... Müslüm Gürses hastaneye girmeden önce gördüğü rüyalar, Baba'ya verdirdiği söz...

Gülşen İşeri, Bu topraklarda yaşanmış en çarpıcı hikâyelerden birini anlatıyor. Muhterem Nur'un ve Müslüm Baba'nın dünyasını gözler önüne seriyor. Bu, acıları da sevinçleri de son derece görkemli dünyayı...

MUHTEREM NUR - Ömrümce Ağladım,
Gülşen İşeri, Doğan Kitap

Çizen: GÖKÇE ERVERDİ

BEN İNSAN DEĞİL MİYİM?

BEN SALİH... TARSUS'TAN ADANA'YA GİDİYORUM. BU YOLLARDA GEÇTİ ÖMRÜM.

YAZAN: FERZENDE KAYA
ÇİZEN: GÖKÇE ERVERDİ

HER İNSAN GİBİ SEVDİM, MEDİNE'Yİ SEVDİM. ÇOK AŞIK OLDUM. ZOR EVLENDİM.

NE DEMEK KARDEŞİM, SALON PARASI ÇIKIŞMADI. EVLENMESEYDİN O ZAMAN...

BİR KIZIM OLDU. CUMA GÜNÜ DOĞDU, MUHTEREM GÜN, ADI MUHTEREM OLSUN, DEDİM.

SENEDİ ÖDEMEDEN ÇOCUĞUNU ÇIKARAMAZSIN. YAPMASAYDIN KARDEŞİM ÇOCUK...

BİR İNSAN DAHA NE İSTESİN, SICAK BİR YUVA, BİR LOKMA AŞ, MUTLU BİR EŞ...

YA BİRİKMİŞ KİRALARI VER, YA DA ÇIK KARDEŞİM. BANA MI SORDUN YUVA KURARKEN...

MEDİNE EVLENDİĞİMİZİN ÜÇÜNCÜ YILI ÖLDÜ... KÖTÜ BESLENMİŞ, NEM VURMUŞ, GAM YIKMIŞ DEDİLER.

BAŞINIZ SAĞ OLSUN. EŞİNİZİ KURTARAMADIK.

MUHTEREM'İ ANNEANNESİNE BIRAKTIM, ARTIK BÜTÜN ÖMRÜMÜ KIZIMA HARCAYACAKTIM.

DUR BEBEĞİM, ANNENE BAKAMADI, SANA MI BAKACAK...

MUHTEREM'İ DE YANGINDA KAYBETTİM. O GÜN DELİRDİM, İSYAN ETTİM. BEN BİTTİM. BİR İNSANIN BAŞINA BÜTÜN BUNLAR NEDEN GELİR, DİYE DÜŞÜNÜYORUM SADECE... NEDEN ULAN, NEDEN?

MÜSLÜM GÜRSES

BEN KULUN DEĞİL MİYİMMM? BEN KULUN DEĞİL MİYİMMM?

SANATÇI MÜSLÜM GÜRSES'İN İÇİNDE BULUNDUĞU OTOMOBİL, TARSUS ADANA YÖNÜNDE SEYREDERKEN, BİR KAMYONA ARKADAN ÇARPTI. SANATÇI AĞIR YARALI...

TUNA KİREMİTÇİ

Murathan Mungan arıyor. Pasaj Müzik'le beraber Müslüm Gürses için bir proje hazırladığından bahsediyor.

AFFET BENİ AKŞAMÜSTÜ...

2005 başları... Haydarpaşa Garı'nda Eskişehir trenini bekliyorum. Niye gidiyorum Eskişehir'e? Şiir dinletisi falan mı var? Yoksa itlik-serserilik mi niyetim? Hiç hatırlamıyorum.

Derken Murathan Mungan arıyor. Pasaj Müzik'le beraber Müslüm Gürses için bir proje hazırladığından bahsediyor. Yabancı şarkılara şairler söz yazacaklar, Sunay Özgür düzenlemeler yapacak, Müslüm Baba seslendirecek. "Müzisyen olduğun için ilgilenebileceğini düşündüm" diyor: "İstersen seç bir şarkı, yaz sözleri."

"Affet" kelimesi gelip oturuyor karşıma. Ne de olsa özür dilemem gereken bir kadın var.

Müzisyenim müzisyen olmasına da, müzik dünyasına küskünüm. İlk profesyonel grubum Kumdan Kaleler dağıldığından beri. Yine de Murathan Mungan gibi birinden gelen teklif heyecan uyandırıyor. Kendimi "Neden olmasın, düşüneyim bir şeyler" derken buluyorum.

Yemekli vagonda söylüyorum ilk birayı. Camda kayıp giden görüntülere bakarak Müslüm Gürses'i düşünüyorum. Sesini, edasını, tavrını... Birkaç yıl önce Teoman'ın "Paramparça" şarkısını yorumlayarak Gülhane Parkı'ndan Babylon sahnesine sürpriz bir açılım yapmış baba.

Öte yandan, hayatın kıyısındayım. Annem ve babam yeni ölmüş. Birkaç ay önce ilk çocuğum doğmuş. Yazdığım küçük bir roman çok satar olduğundan millet beni müzisyenden çok yazar sanıyor. Bu kadar değişimi kaldıramayan zihnim alarm zilleri çalmakta. Evliliğim çökmekte, ben bir bira daha söylemekteyim.

Aklıma o ezgi geliveriyor. Ergenliğimde çok sevdiğim Rainbow'un "Temple Of The King" şarkısı. İlk amatör grubumdaki, o şarkıya düşkünlüğüme gülen arkadaşlarım. "Arabesk oğlum o şarkı" diyen, pop-caz hayranı davulcumuz. Arabeskin ve Müslüm'ün kıymetini henüz keşfetmemiş olduğumuz yıllar.

Yemekli vagonda biramı yudumlarken şarkıyı mırıldanıyorum. Sahiden tatlı bir arabesk havası var. Üstelik minör yapıda olduğundan, Türkçe söz yazmaya müsait. Ama Türkçe bir şarkıda tam nakaratın gelmesi gereken kısımda, gitar ezgisi başlayıveriyor.

Sonra "Affet" kelimesi gelip oturuyor karşıma. Ne de olsa özür dilemem gereken bir kadın var.

"Ulan..." diyorum: "Acaba buradan mı başlasam?"

Peçete istiyorum garsondan, kalem oynamaya başlıyor: "Eğer seni kırdıysam, darıl bana. Ama bir gün beni ararsan bak ruhuna..."

Peki, şarkının gitar ezgisinin üzerine de söz yazıp nakarata dönüştürsem nasıl olur? En fazla bestecisi Ronnie James Dio döver beni. Efendi adamdır Ronnie Abi, yapmaz öyle şey deyip koyuluyorum işe: "Çünkü sen, çölüme yağmur oldun..."

Tren Eskişehir'e vardığında şarkı bitmiş. Sadece adı farklı henüz: "Özür Dilerim." İstanbul'a dönünce sözleri basit bir kayıtla beraber yolluyorum. Ertesi gün arıyor Murathan Mungan: "Sözler iyi ama içinde geçmeyen bir lafı şarkının adı yapmak olmaz" diyor: "Bu şarkının adı 'Affet' olmalı."

Kayıtlar esnasında Erzurum'da askerde olduğumdan, Müslüm Gürses ile sadece bir kez, Ada Müzik'in stüdyosunda yüz yüze konuşabiliyoruz. Sözleri dikkatle okuduktan sonra gülümsüyor: "Bu şarkı, affetmenin en yüce erdem olduğundan bahsediyor, öyle mi Tuna kardeşim?"

Öyle tabii Müslüm Baba. Sen şimdi gökteki o güzel orkestrada şarkının bestecisi Ronnie James Dio ile düettesin. Kusurumuz olmuşsa, affedin artık.

EMİRHAN PERKER

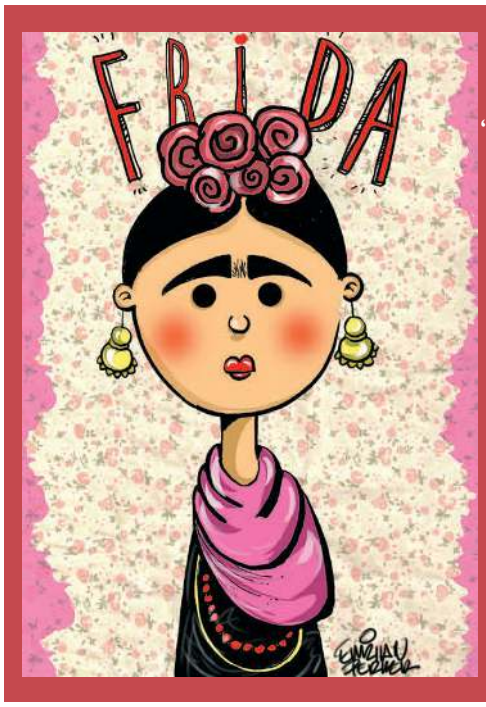

"Bir erkek vazgeçmek istiyorsa
tek bir neden yeterlidir.
Ama biz kadınlar sevgimiz için
mücadele ederiz."

Frida Kahlo
FRİDA

"Yarayla alay eder
yaralanmamış olan.
Bak nasıl da sararıp
soluvermiş Tanrıça kederlerden.
Sen çok daha parlaksın çünkü.
Sen tüm göklerdeki yıldızların ilki.
Sen aydınlatırsın geceyi..."

Cemal
Sen Aydınlatırsın Geceyi

"Sen şimdi arabalı vapurun
güvertesinden denize bakacaksın ya.
Ciddiye alma! Bizim sevdamız ondan
büyük."

Mükremin Çıtır
Bir Demet Tiyatro

"Bir korkak olarak yaşamak,
kahramanca ölmekten
daha fazla cesaret gerektirir."

Corto Maltese

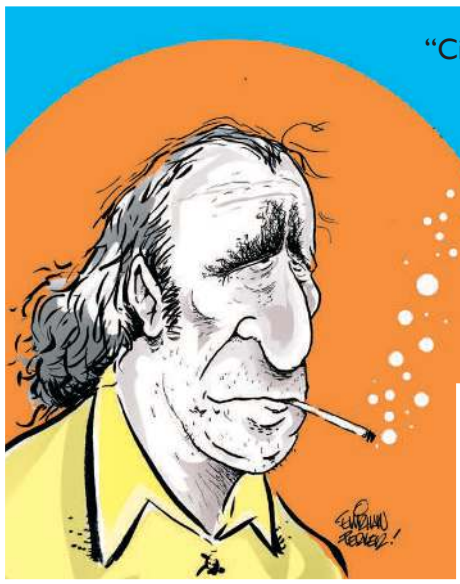

"Cinayet konusunda en becerikliler,
cinayet karşıtı vaaz verenlerdir.
Ve nefreti en iyi becerenler,
sevmeyi vaaz edenlerdir.
Ve son olarak;
savaşı en iyi becerenler,
barış vaazı verenlerdir. "

Bukowski
Bukowski: Born into This

"Eğer bir resmi
bitirdiğini söylersen,
onun kalbine kurşun
sıkmış olursun."

Picasso
Surviving Picasso

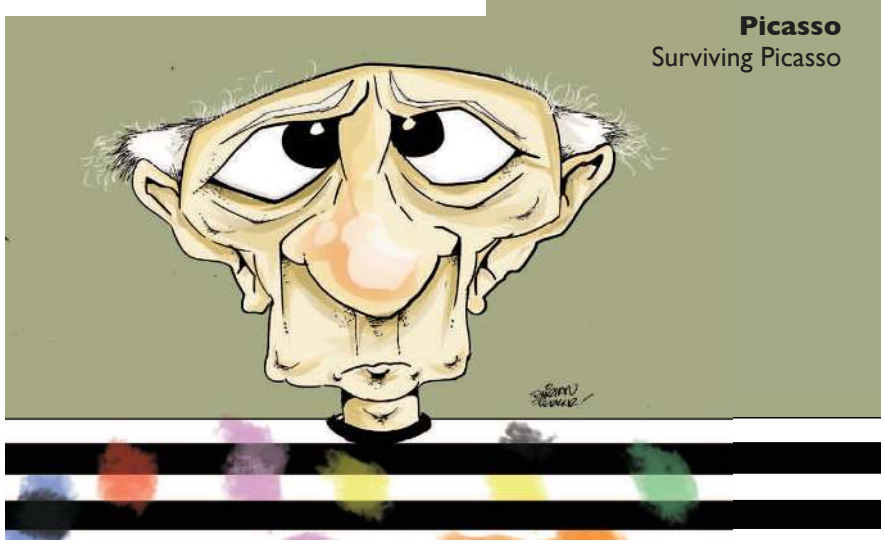

"Çok paramız olursa
Üsküdar'da bir ev alırım
Kızkulesi'ni gören.
Yeter Beyoğlu'nun kahrını çektiğim."

Muhsin Bey

"Topluma hiçbir katkı
sağlamıyorsun. Sadece
yer kaplıyorsun."

Cosmo Kramer
Seinfeld

Sevilen oyuncu **CANAN ERGÜDER** ile âşık olmayı ve Savcı Esra karakterini konuştuk.

SAVCI ESRA GİBİ KADINLAR, TÜRK ERKEĞİNE FAZLA!

Senaryoyu ilk okuduğumda kesinlikle bu işin içinde olmalıyım, demiştim. Dizinin ana karakterlerinden biri değildi başlangıçta ama çok güçlü bir karakterdi. Bu konuda çok büyük bir özgüvenim vardı. Nitekim birkaç bölüm sonra, her bölümde yer almaya başladı.

SAVCI ESRA İLE BAŞ EDEMEZLER!

Bence karakterin bu kadar sevilmesinin en büyük nedeni, narsistik yapıda yetiştirilen erkekler. Savcı Esra'da; Behzat'ın varlığını olduğu gibi kabul eden, kendi ayakları üzerinde durabilen bir kadın portresi çizilmişti. İnsanlar birçok yerde Savcı Esra gibi bir kadın istediklerini söylüyorlar. Ben, böyle bir kadınla baş edebileceklerini sanmıyorum. Savcı Esra gibi kadınlar, Türk erkeği için fazla! Behzat'a fazla değildi çünkü, dırdır etmiyordu.

ÖNCE İNSAN, SONRA SAVCI

Savcı Esra'nın en büyük özelliği, her şeyden önce insan olmasıydı. Savcıydı ama ben bugün boşandım ve rakı içmeye ihtiyacım var diyerek, kot pantolonunu giyip kendi başına bara gidebiliyordu. Mesai dışında da kendi tarzını yaratabilen bir kadındı. İkisini bir arada yapabilen kadın yok. İşte, o yüzden Savcı Esra'ya ideal kadın diyorlar. Onu mükemmel yapan da Behzat'ın onu sevmesini sağlayan da bu. Hatta Harun soruyordu bir bölümde; Esra abla, senin anlattığın gibi bir kadın olmasaydı da sever miydin, diye. Sevmezdim, diyor Behzat. Öldüğünü de haberlerde tostumu yerken seyrederdim. Savcı Esra'nın bir tarzı olmasaydı, tostunuzu yer geçerdiniz siz de.

SELAM VER CANAN!

Yazarlarımız, karakteri çok güzel kurgulamışlardı. Herkesin saygı duyduğu ama kimsenin birlikte yaşamak istemediği bir kadın. Bunun dışında mükemmel bir ekip ruhu da vardı tabii. Ben sadece gelen senaryoyu okuyup rolümü oynamıyordum. Emrah Serbes ve Ercan Mehmet Erdem ile saatler süren telefon görüşmelerimiz oluyordu hikaye hakkında. Sağ olsunlar yeni fikirlere de çok açıklar. Yazdıkları sahneye benzeyen bir anım oluyordu bazen mesela ya da aklıma gelen bir fikir, onlar bu fikri alıp daha olgun bir şekilde hikayeye dahil edebiliyorlardı. Hatta Behzat'ın Esra'ya araba kullanmayı öğretti bir sahne vardı. "Selam ver Behzat!" bölümü, benim babamla yaşadığım bir anıydı aslında.

Kimse mutsuz olmak istemez. Ama aşk, en büyük hastalıktır.

KİMSE SADECE MUTSUZ OLMAK İSTEMEZ

Esra da âşık olan herkes gibi yanlış ya da doğru ayrımı yapmıyordu. Seninle mutsuzluğa da varım, diyordu. İyi günde kötü günde demek aslında bu. Kimse sadece mutsuz olmak istemez. Ama aşk, en büyük hastalıktır. Âşık olduğunuzda fiziksel olarak etkilenirsiniz. Farklı görmeye başlarsınız çevrenizi. Hayatın akışı değişir. Aslında pembe olan birini sarı görürsünüz. Zamanla pembeleşir âşık olduğunuz insan, iyileşmeye başlıyorsunuzdur. Aslında Esra da Behzat'taki pembeleri görüyordu ama âşık, elinde değil! Zarar görmeye başlayana kadar duruyor. Sonra da konuşmak zorunda hissediyor kendini. Ben, Behzat gibi arıza bir adamla birlikte olmak istemezdim.

OYUNCULUK, AKSİYON VE REAKSİYONDUR

Esra rolü için bir günümü Bakırköy'de, adliyede geçirmiştim. Davaları ve savcıları gözlemlemiştim. Kadınların çok tercih ettiği bir meslek değilmiş savcılık. Bu yüzden tek kadın savcı vardı adliyede. O savcı, hiçbir zaman kadın olduğumu unutmadım, demişti. Ben Esra'nın bunu unutmamasına çok dikkat ettim. Metot oyunculuğu diyemeyiz ama mümkün mertebe bu karakter ben olsam bu durumda nasıl derdim ve ne derdim diye düşünüyorum sanırım. Bir tepki de alabiliyorsam tabii. Oyunculuk, aksiyon ve reaksiyondur. Reaksiyon kısmını asla çıkaramayız. Ben bir şey derim, sen bir şey dersin. Ancak o şekilde tadından yenmez bir hale dönüşür.

SON ZAMANLARDA...

Son zamanlarda izlediğim en iyi dizi: The Handmaid's Tale

Son zamanlarda en çok dinlediğim ve büyük hayranı olduğum müzisyen: Kalben

Son zamanlarda izlediğim en iyi oyun: Trom

Son zamanlarda en çok sevindiğim şey: Amatör ruhumu kaybetmediğimi hissetmem.

Son zamanlarda en üzüldüğüm şey: Küçük bir çocuğun kafasına parke taşıyla vurulması.

Son zamanlarda en çok severek okuduğum kitap: Enver Aysever'in 'Gece Bekçisinin Rüyası'

Son zamanlarda en beğendiğim film: Sivas

En beğendiğim kadın yazar: Margaret Atwood

En beğendiğim erkek yazar: José Saramago

En beğendiğim şair: William Shakespeare

Türkiye'de en sevdiğim şehir: Ankara

MURAT MENTEŞ

YERLİ MALI FRANKENSTEIN

Yaşadığımız toplumsal felaket, öteki hakkında müspet düşünmeye hiç yanaşmayışımızdan kaynaklanıyor.

"Ben kimdim? Neydim? Nereden gelmiştim? Kaderimde ne yazılıydı? Zihnimi sık sık bulandıran bu suallerin cevaplarını bulamıyordum."

[MARY SHELLEY, FRANKENSTEIN]

"Faşizm, iki insan arasındaki ilişkide başlar..."

[INGEBORG BACHMANN]

Savaşlar, oturma odalarında cereyan ediyor artık.

[SUSAN SONTAG]

Bir süredir eş dost "Ove'yi okudun mu, Ove'yi izledin mi, Ove harika, çok seversin..." deyip duruyor. "Ove" dedikleri, İsveçli yazar Fredrik Backman'in Hayata Rövaşata Çeken Adam [En Man Som Heter Ove] romanı ve bu romandan uyarlanan film.

Ben de soruyorum: "Biraz bahsetsene, konusu ne, ne anlatıyor?"

Genelde cevap yok. Kimi "Sürprizi bozulmasın" diyor.

"Bozulmaz, söyle sen. Olay ne?" diye üsteliyorum.

"Yaa, işte bir adam var, yaşlı, kimsesiz, insanlardan hoşlanmıyor, bir şey de yapamıyor, ölmek istiyor..."

Tabii ki böyle saçma sapan bir hikayeye harcayacak zamanım yoktu. Bir adam varmış, bir şey yapmıyormuş, aman ne acayip!

"RAHMETLİ, ÇOK İYİ BİR İNSANDI..."

Geçen ay bir aile büyüğümüz vefat etti.

Hısım akraba, konu komşu hastaneye koştu. Morg, gasilhane, musalla, kabristan... Herkes taziyelerini bildiriyor, "Çok iyi bir insandı, severdik, mütevazıydı, güleçti, müşfikti, kimseyi incitmezdi..." diyor. Ayaküstü, matemli, boynu bükük, sesi kısık konuşuyoruz. Biri, kafamda dönen soruyu seslendirdi: "Acaba biz ölünce arkamızdan insanlar ne diyecek?"

***

Bir internet sitesinden, işinin ehli bir gazeteci aradı "Sizce günümüzde, distopyalardaki hangi olaylar / durumlar gerçekleşmekte?" diye soruyor.

Fırsatı ganimet bilip, son dönemde adları sık sık anılan H.G. Wells, Huxley, Orwell, Zamyatin, Ray Bradbury, Margaret Atwood, Alasdair Gray... gibi yazarların kehanetlerinden mi bahsetsem?

Eleştiri ne kadar yakından, övgü ise ne kadar uzaktan gelirse o kadar değer kazanır.

'ÖTEKİ'NİN KIYMETLİ YÖNÜ

Bir akşam, "Canım zaten sıkkın, sıkıcı bir film beni etkilemez" diyerek Ove'yi izledim. Cidden güzel filmdi. Bence bu hikayenin en önemli özelliği, Ove'nin ölen karısı Sonja hakkında konuşmasıydı. Vefat eden aile büyüğümüzün ardından konuşulanlar gibi güzel sözlerle, vazgeçilmez değerdeki hatıralarla anıyordu Sonja'yı.

Bir insan, bir başkası hakkında müspet, iyi, güzel sözler söylüyor. Ötekini takdir ediyor, yüceltiyor.

Bana sorarsanız, Stephen King'in hikayesinden uyarlanan Esaretin Bedeli [The Shawshank Redemption] de tam bu nedenle herkesin beğenisini kazanmıştır. [IMDB listesinde zirvede.] Orada da Red, Andy'yi anlatıyordu. Onu iyi niyetli, dostane, sıcak sözlerle bize takdim ediyordu.

***

Eleştiri içeriden / yakından, övgü ise dışarıdan / uzaktan geldiğinde ehemmiyet ve değer kazanır.

***

Peki biz, ötekini takdir etmeye meyyal miyiz? Bizim yöremizden, muhitimizden olmayan kimselere iyi gözle bakıyor muyuz? Ötekinin kıymetli yönünü arıyor, dikkate alıyor muyuz?

İDEALİZMLE TAÇLANAN ZORBALIK

Bana göre, distopik romanlar arasında en ilginci Mary Shelley'nin Frankenstein'ı.

Distopyalar, totaliter rejimleri anlatır. Enteresan bir şekilde, totaliter rejimler de ütopyayı gündemde tutar: Gelecekte her şey harikulade olacaktır. Bilmem kaç yılında hedeflere ulaşılacaktır. Ülke uçacak, millet bolluğa kavuşacak, düşmanlar kıskançlıktan çatlayacaktır...

Frankenstein, totaliter bir rejimden bahsetmiyor. Bu nedenle, distopik anlatılar arasında anılmaz. Doğru. Fakat sözde "ötekinin iyiliği için" harekete geçen ve kendinde insanüstü bir güç vehmeden birinin canavar yaratması, bana totalitarizmin özünü yansıtan bir olay gibi görünüyor. İkili ilişkilerde ortaya çıkan ve coşkulu bir idealizmle taçlanan zorbalık.

TEORİ DİSTOPİK HAYAL ÜTOPİK

Doktorun, kolu, bacağı gövdeye denkleştirip dikmesi gibi biz de öteden beri insanların bir cümlesini, bir davranışını alıp korkunç portreler çiziyoruz. Ötekini canavarlaştırıyoruz. Birbirimize Frankenstein hayatı bahşediyoruz.

Karanlık ülkeyi evvela kendi zihnimizde inşa ediyoruz. Aydınlık ülke ise hayallerimizde. Distopya içimizde, ütopya dışımızda. Sanırım, yaşadığımız toplumsal felaket, öteki hakkında müspet düşünmeye hiç yanaşmayışımızdan kaynaklanıyor. Biri hakkında, ancak o öldükten sonra güzel söz söylüyoruz.

Ove'nin gerçekte bize neyi işaret ettiğini göremiyoruz. Shawshank Redemption'ın niçin bu kadar beğenildiğine kimsenin aklı sırrı ermiyor. Frankenstein'ın trajik çığlığını duyamıyoruz?

DEDİKODU YAP Kİ TEHDİT ALASIN

Terbiyesizsen, yani kültürsüzsen, ahlaklı olamazsın. Çünkü ahlakın kurallara uymak değil, karşılaştığın olay ve durumlar karşısında yaratıcı bir çözüme bağlı bir tavır geliştirmek olduğunu bilmezsin. Suç işlemeden mutlu olmayı, günaha girmeden haz almayı, ayıp etmeksizin neşelenmeyi beceremezsin. Bencillik ile delilik arasındaki sıkı bağı göremezsin. Başkasının gıyabında kötü söz söylemeyi kazanç sayarsın.

İşte, herkes korkuyor. Neden? Çünkü tehdit altında hissediyor. Peki bunun ta yıllar öncesinde ne vardı? Dedikodu. Burun kıvırma. Ötekini hiçbir bakımdan beğenmeme.

Kanaatimce, küçük dedikodularımız, dudak bükmelerimiz, mesnetsiz ithamlarımız... döndü dolaştı ve bize totalitarizm olarak, tehdit ve terör olarak geri döndü.

Öteki hakkında öylesine laflamanın faizli, cezalı faturası.

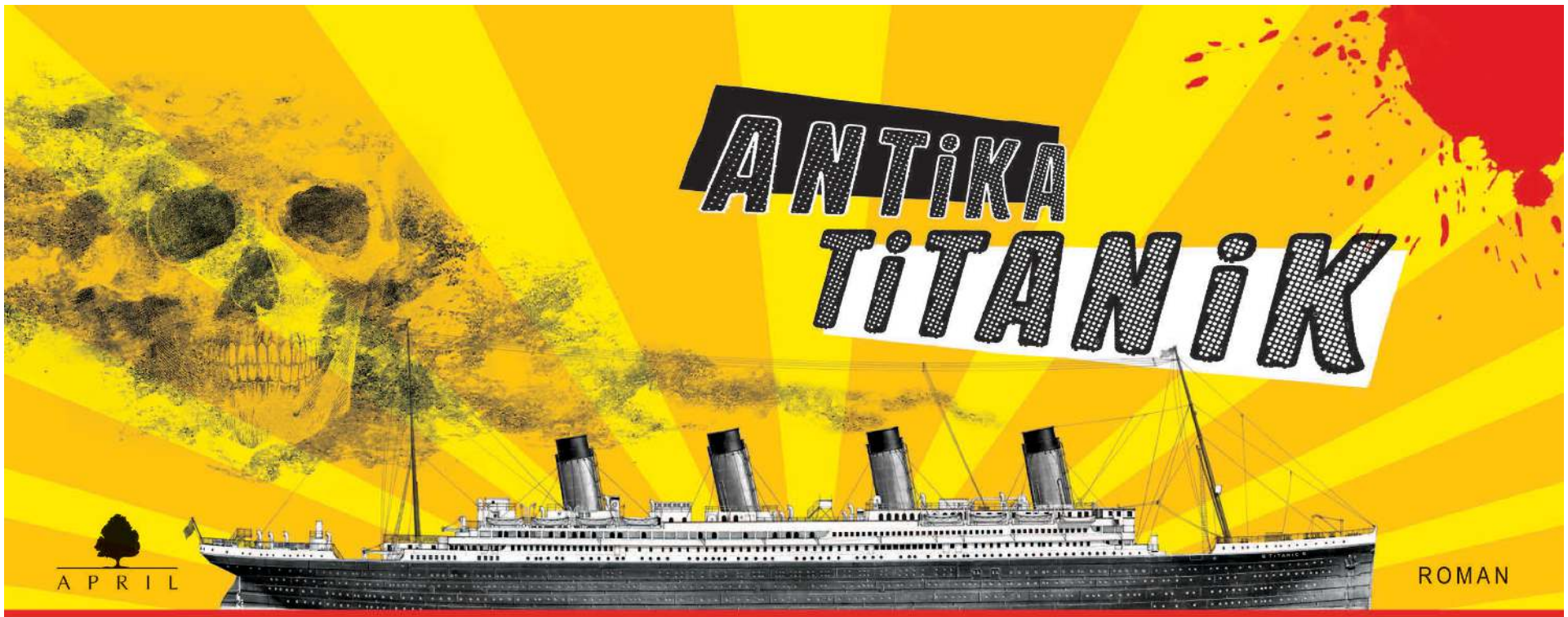

MURAT MENTEŞ'TEN
KAHKAHA DOLU BİR FELSEFİ POLİSİYE!

Hızlı ve edebî.
Bilgi dolu ve sarsıcı.
Komik ve sürprizli.
Çılgınca bir aşk ve görkemli bir suç hikayesi.

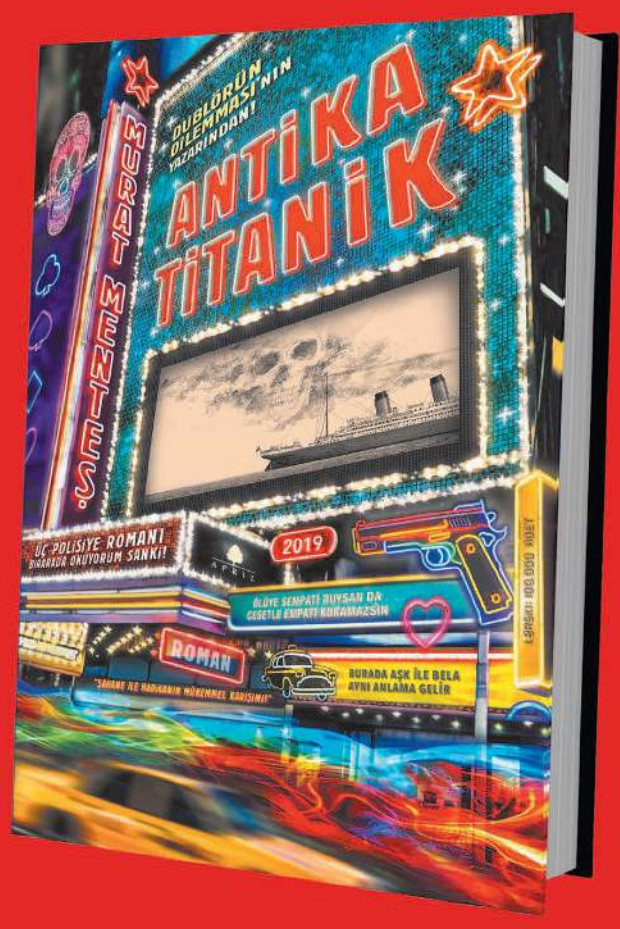

"Emsalsiz bir dil, müthiş bir macera. Aşk, batacağı baştan belli bir geminin yolcusu olmak mıdır, bilinmez. Bildiğim, Murat Menteş okurken Titanik'ten inilmez!"

ALPER CANIGÜZ

"Tam isabet!"

KAAN ÇAYDAMLI

ÖLÜYE SEMPATİ DUYSAN DA, CESETLE EMPATİ KURAMAZSIN

Parmağını tetikten çek.
Namluyu ağzından çıkar.
Azrail'in işini, Azrail'e bırak.
Derin bir nefes al.
Gözlerime bak.
Kulaklarını dört aç.
Ve beni iyi dinle:

Titanik'tesin.
Yıl, 2019...
Dünyanın en lüks felaketinde başroldesin.
Şimdi...
1] Senin katilini enseleyeceğiz.
2] Seni dirilteni bulacağız.
3] Sen kimsin ahbap, onu anlayacağız.

10 yıldır bizden çok uzaklarda olan Reha Mağden'e

KAPICI NAİM'İN POLİSİYE DOLU HAYATI

yazan: MAHİR ÜNSAL ERİŞ
çizen: HAKAN KARATAŞ

"Kareysar'dan geldiğimden beri bu ikinci apartmanım. İlk evvela Ataşehir tarafında bir sitede kapıcılık ettimdi. Sitenin yönetimi değişince beni koydular kapının önüne."

"Sonra bu şimdiki apartmana girdim işe. Oniki yıldır da buradayım. Sağ olsunlar apartmanın tüm sakinleri ailem gibi oldu artık. Ama anlatacağım bu değil."

"Altı yedi aydır bana bi haller oldu. illet desem değil, "iyi saatte olsunlar" tasallut etti desem değil. Nasıl anlatsam bilemedim şimdi..."

"Malum bizim işin yorgunluğu çoktur. Erkenden yatarım ben. Yorgunluk belimi büker. Genç değilim artık eskisi gibi. Merdivenleri in-çık, in-çık anam ağlıyor. On-onbir gibi uyur, sabah kazanı yakmak için beş buçuk gibi kalkarım."

"Bir vakitler, gece yatıp uykuya daldım mıydı, nasıl desem, sanki başka bir hayatım içinde uyanıyorum. Rüya gibi değil. İnsan rüya gördüğünü bilmez mi!"

"Bu öteki hayatımda ben, cinayet davalarını araştıran, böyle filmlerdeki gibi falan bir polismişim. Çözemediğim vaka, kapatamadığım dosya yokmuş. O yüzden en zor meselelere hep beni sürerlermiş. Gülmeyin, n'olur, vallahi rüya falan değil, başka bir şey bu."

"Her şey o kadar gerçek ki! Arabaların plakalarına, kapı numaralarına kadar görüyorum. Sesler gerçek, yüzler gerçek, olaylar, vaziyetler, vaka peşinde koşarken duyduğum heyecan ve telaş gerçek! Ama işte hep uyuyunca oluyor bütün bunlar. Rüya değilse de herhalde bir hastalık hasıl oldu bende."

"Sabah uyandım mı, her şey aynen devam. Yine kazan yak, yine ekmekleri gasteleri al, yine çöpleri çıkar, yine merdivenleri yıka, sil. Değişen hiçbir şey yok. Hangisi rüya, hangisi kabus ben de şaşırdım artık."

"Kimseye anlatamadım bu halimi. Çarpıldım mı, cinlere, perilere mi karıştım, delirdim mi? Elalem ne der! Birinin kulağına gitse, "Naim delirmiş, çoluğumuz çocuğumuz var, istemeyiz deli kapıcı" diye yaygara koparıp ekmeğimden ederler beni."

"Baktım çare yok. Ben de kaderime razı oldum. Gündüzleri işimi gücümü kovalayıp akşam eve gelip yemeğimi yedikten sonra bi yatıyorum. Sabaha kadar hep polislik, hep cinayet, kavga, dövüş, kovalamaca..."

"Aylardır bu ikili ömrün içindeyim. Gündüzleri kapıcılık ediyorum. Akşam olup yatağa vardım mı uykuyla birlikte polislik başlıyor. Diyorum işte. Rüya değil, bir başka hal. Rüya olsa kaldığı yerden devam eder mi? Oyun mu bu!"

"Dedim ya, alıştım ben de zamanla. Bir sürü vakayı çözdüğümü, bir sürü katili yakaladığımı oldu. Bir seferinde yaralandım, hastanede bile yattım. Hani üç harflilerin musallat olduğu insanlar vardır ya. Onlarla evlenip çoluk çocuk yaparlar falan. O zavallılar gibi razı geldim ben de bu olan bitene."

"Altı yedi aydır böyle bu iş. Artık birini ayakta, birini de uyurken yaşadığım iki hayatım var."

SEN DE HACZİ GÖRÜNCE DELİRDİN, GİTTİN SAPLADIN MAKASI ABİNİN BOYNUNA DİMİ?

Yok AMİRİM, TÖVBE DE, HİÇ OLUR MU ÖYLE ŞEY. YEMİN, BİLLAH OLSUN YAPMADIM. KAĞIDI ALINCA DELİRDİM DOĞRU. KOŞA KOŞA GELDİM, BAKTIM BASRİ'NİN KAHVEDE OTURUYOR. AZICIK BAĞIŞTIK, İTİŞİP KAKIŞTIK. AMA O KADAR. ZATEN HEMEN AYIRDILAR, ÇEKİP UZAKLAŞTIRDILAR BENİ.

"Son zamanlarda, söylemesi ayıp, bir vaka peşindeydim."

"Ortada şahdamarına makas saplanarak öldürülmüş bir kurban vardı ve gözler yakın zamanda herkesin önünde kavga ettiği kardeşine çevrilmişti. Ben bu ihtimali daha baştan elemiştim ama yine de sorgulamak istedim kardeşi.

"Kardeşi işin içine kumarın ve başka kadınların girdiğini söyleyince tabii ki durumların farklı olduğunu anladım. Çünkü uykudaki hayatımda çok cin bir polistim."

"Katil solaktı. Morgda incelediğim cesetteki yaradan anladım ben bunu. Anlayıvermişim daha doğrusu. Nasılsa... Ama kardeşi solak değildi. Zaten ne kadar sinirlense de pek abisini öldürebilecek bir tipe benzemiyordu. İfadesini imzalatıp bıraktım."

"işin içine başka kadınlar girince rahmetlinin karısını sorgulamamak olmazdı tabii... Çağırttım karakola."

"Kadıncağızın haline acımadım desem yalan. Ağlıyor, dövünüyor, kocamda kocam diyor, dağ gibi yiğidimin canını aldı o iblis diyor, kaynına ileniyor. Bir aralık sakinleşince bir iki soru sorabildim."

EŞİNİZİN KUMAR BORCUNDAN HABERİNİZ VAR MIYDI?

TÖVBE KOMSER BEY, NE KUMARI! OLSA OLSA KARDEŞİ OLACAK O İBLİSİN BORCUDUR O. ALIP ALIP PAVYONLARA, KERHANELERE GÖTÜRMEYİ O BİLİR. HİÇ YOKTAN BELA SARDI KOCAMIN BAŞINA.

"Her neyse, yüzdüm yüzdüm kuyruğuna geldim diyeyim. Bayağı yaklaştım olayı çözmeye."

BU ÇİĞKÖFTECİ İŞİ OLMADAN ÖNCE NASIL GEÇİNİYORDUNUZ? NE İŞ YAPIYORDU EŞİNİZ?

TEKSTİLDE ÇALIŞTI BİR DÖNEM BEYİM, REMAYÖZCÜYDÜ. İKİ AYDIR İŞSİZDİ. BEN KENDİM DİKİŞ NAKIŞ İŞLERİ YAPARAK ÜÇ KURUŞ GETİRİYORDUM EVE. SONRA BUNLARIN BABALARI ÖLDÜ. KÖYDEKİ EVİ SATINCA PARASIYLA ÇİĞKÖFTE İŞİNE GİRDİLER.

"Derken bir şey oldu cinayeti çözecekken. Bizim bu iki numarada oturan bir Mahir Bey var. Daha birkaç ay oldu taşınalı. Hemen benim kapıcı dairesinin üstü. Filmci miymiş, dizici miymiş, yazar mıymış ne. Kendi halinde bi adam. Bi saygısızlığını, bi tuhaflığını görmedim hiç."

İFADENİZİ İMZALAYIN LÜTFEN. SONRA GİDEBİLİRSİNİZ. BEN SİZİ OLAN BİTENDEN HABERDAR EDECEĞİM.

ÇOLUĞUNUN ÇOCUĞUNUN BAŞI İÇİN BUL KOCAMIN KATİLİNİ KOMSER BEY.

"Geçen onunla karşılaştım bahçe kapısında. Ayaküstü sohbet etlik azıcık."

YA NAİM, SANA BİR ŞEY SÖYLİYCEM NE ZAMANDIR, HEP UNUTUYORUM ...

BUYRUN MAHİR BEY?

BEN BU ARALAR BİR DEDEKTİF DİZİSİNE SARDIM. HER AKŞAM BİR BÖLÜM SEYREDİYORUM AMA GECE GEÇ VAKİT İŞTEN GÜÇTEN FIRSAT BULUP SEYREDEBİLİYORUM ANCAK. SESİNİ ÇOK AÇMAMAYA ÇALIŞIYORUM AMA SANA GÜRÜLTÜ GELİYOR MU? RAHATSIZ OLMUYORSUN İNŞALLAH?

KUSURA BAKMA VALLA! GERÇİ BİTİYOR BU AKŞAM. SON BÖLÜMÜNÜ SEYREDİCEM. DAHA GÜRÜLTÜ YOK!

"Yok canım, dedim kendi kendime. Tam cinayeti çözecekken. Öyle değildir herhalde ya. Yok yok, ondan değildir. Değildir di mi?"

"Öyleymiş, yazıklar olsun. Uyumadım bekledim ses gelecek mi diye, geç vakitlere kadar. Havalandırmadan aynen geldi bütün sesleri adamın izlediği dizinin. Bilseydim yatar uyurdum. Vaka çözülürdü hiç olmazsa!"

... KOCANIZI ÖLDÜRMEKTEN TUTUKLUSUNUZ... KONUŞMAMA HAKKINA SAHİPSİNİZ... SÖYLEYECEĞİNİZ HER ŞEY...

-SON-

Müzisyen ÇİĞDEM ERKEN, yönetmen ÇAĞAN IRMAK'la muhabbet etti...

İNSANIN BAZEN SIKILMASI DA LAZIM

Çiğdem Erken: Sen inanılmaz bir okuyucusun. Mesela ben okuyamıyorum eskisi gibi. Biraz da mesleki deformasyon oldu bende. Okuma zorluğu yaşıyorum.

Çağan Irmak: Etrafımızda çok fazla ses var çünkü. Her an bizi uyaran bir ses var. WhatsApp'tan arkadaşının mesajı geliyor, "Dring!" diye bir hatırlatma geliyor "Bugün kirayı yatıracaksın" diyor. Devamlı bu uyarılar ve bu sesler var etrafımızda. Bunlar kitap okumayı zorlu kılıyor. "Kitap okuyamıyorum" mu diyorsun? Verilecek bir tek cevabım var: Evden çıkarken, o gün hiçbir şey okumayacak olsan bile çantanda mutlaka bir kitabın olsun.

İYI HUYLU HAYALETLER

Çiğdem Erken: Senin filmlerinde, ben de dahil olmak üzere, herkes kendini anlatan bir aşk buluyor da sen aslında genelde böyle imkânsız aşkları anlatıyorsun birçok filminde. Ayrılık acısı yazdırır mı?

Çağan Irmak: Yazdırır tabii. Her sanatçının beslendiği yerler farklı. Benim için senaryo yazmak gerçekten mesai. Ben gece ondan sonra artık kendimi dinlemeye başlarım. O saatten sonra karakterlerim benim gibi konuşur, karakterlerimin benim gibi dünyaya dair dertleri olur. Taktikler girmemeli devreye.

Ben niye senin müziğine hayran oldum? Çünkü orada şöyle bir gerçek vardı: "Bir dakika bu sözler benim hiç dinlediğim sözler değil. Gerçekten bu kız bunları hissetmiş. Yaşamış olmak o kadar önemli değil. Benim bir tane yaşanmış hikâyem var sinemada: "Dedemin İnsanları." Hissetmek önemli, hissetmiş, empati kurmuş ve bu içinden gelmiş. O yüzden sevdim.

Çiğdem Erken: Teşekkür ederim. Çoğu yaşandı da. Ama zaten mesela benim şarkılarımda hep metaforik yaklaşımlar vardır, yani orada anlatılan şeylerin bir kısmı yaşanmış olsa da birebir hikâyeler değildir. Eminim senin filmlerinde de böyle şeyler vardır. Yani hayatından gecen insanlar, anılar... Çağan Irmak: Elbette, onların gölgeleri var hep yani. Ben onlara "iyi huylu hayaletler" diyorum.

BİR TANE DE KLASİK BİR ŞEY SEYREDELİM

Çiğdem Erken: Vaayy, ne güzel lafmış, süper. Bu arada gerçekten de iyi bir tiyatro izleyicisisin. Ben hep senin çok iyi bir tiyatro yönetmeni olabileceğini düşünüyorum. Var mı hiç kafanda böyle bir proje? Ben mesela senden senin kafanda modern bir Romeo-Juliet izlemeyi çok isterdim. Çağan Irmak: Ben de tam tersi, Shakespeare koyacaksam sahneye, klasik tarzda sahnelemek isterdim. Çiğdem Erken: Neden peki?

Çağan Irmak: O kadar çok Shakespeare uyarlaması yapıldı ki, artık biz klasiği de unuttuk farkında mısın? Yani yeter artık, bir tane de klasik bir şey seyredelim ya. Çünkü yeni tarz Shakespeare oyunlarında krallar uzay gemisinden iniyor, lazer tabancasıyla dehşet saçıyor... Yurtdışında klasik tarzda oyunlar seyredecek bir yer bulabiliyorum. Ama Türkiye'de yıllardan beri klasiği oynanmıyor.

"EYVAH, CANIMIZ SIKILMIYOR!"

Çiğdem Erken: Müziğin, senin yaşantına renk kattığını görüyorum. Haksız mıyım?

Çağan Irmak: Her insan kendi mesleği dışında başka bir şey yapar. Kimi pul biriktirir, kimi maket uçağı yapar. Müzik, çok hayata dair bir şey olduğu için, en eski sanat dalı olduğu için, ben müziğin içindeki o yolculuğu seviyorum. Bana kendimi tanıtıyor, bana kendimi yeniden anlatıyor. Bak mesela mektup yazmak. Biz bunu kaybettiğimiz zaman çok şey kaybettik. Geçenlerde bir yazı okudum "Eyvah canımız sıkılmıyor" diye. Bu çok doğru bir şey, çünkü her an bizi meşgul edecek bir telefon, bir bilgisayar oyunu var. İnsanın bazen sıkılması, yapacak hiçbir şey bulamaması da lazım. Çünkü durup kendini dinliyorsun, tıpkı mektup yazmak gibi. Eskiden herkes kendi içindeki gizli kalmış noktayı çok daha iyi keşfediyordu, anneannelerimiz, halalarımız bile. Her insan mektup yazarken, o an yazar olur, kendi kalbinin, içinin yazarı olur. Durur, dinler, o cümleyi nasıl kuracağına bakar. O yüzden de hani müzik benim için kendi içimdeki "es"i, "dur"u dinlemek gibi.

Çiğdem Erken: Çok doğru söyledin.

Çağan Irmak: Yani hayattan vazgeçmemeliyiz. Mesela benim anneannem yüz yaşında, hepimizin doğum gününün ne olduğunu hatırlayarak öldü. Hayattan vazgeçmemiş bir kadın olduğu için bir asır yaşadı. Örneğin bundan dört sene öncesine kadar evdeki koltukları değiştirmesi gerektiğini söylüyordu. "Bunları da artık seneye değiştiririz" diyordu. Yani hep bir planı vardı. İnsan plansız, ümitsiz, amaçsız kaldığı zaman vücudu zaten yavaş yavaş kendini öldürüyor. Hayata sıkı tutunmak lazım, onu diyorum.

REKLAMLARA İNANMA KARDEŞİM

Çiğdem Erken: Peki yaşadığımız hayatın değişmesi, çılgınlıklar, özellikle kapitalizmin getirdiği birçok şey, paranın bütün dünyayı, sanat da dahil olmak üzere yönetiyor olması. Sence bu yaşadıklarımızın bir film kokusu var mı? Bir gün çekilebilir mi?

Çağan Irmak: Var ama hemen değil. Mesela şimdi ben hep bireyselcilik diyorum. İnsanın kendini tanıması. Ben tarihe pek inanmam, çünkü orada değildim ve tarihi yazan insanlar da kendi istedikleri gibi yazdılar. Şimdi, inanmasam vatan haini ilan edileceğim. Niye? Kapitalizme karşı insanın kendini savunması çok kolay. Mesela reklamlarda ne diyorlar: "Kireç çözücü kullanmazsanız makineniz bozulur." Peki bu makinenin bozulması, kireç çözücü kullanmazsak ne kadar sürer? On beş yıl sonra bozulur diyelim. Şimdi on beş yıl boyunca biz kireç çözücüye verdiğimiz parayla iki tane çamaşır makinesi alabiliriz aslında. O yüzden kapitalizmin çok ama çok basit bir çözümü var, bu da insanın kendisinde başlıyor: İnanma kardeşim! İnanma! Sana anlatılana inanma! Bitti.

Selçuk Erdem karikatürleriyle Dergilik'te

Poyraz Karayel dizisinde OĞUZ ATAY kitaplarından bölümler okuyan İLKER KALELİ, OĞUZ ATAY'la söyleşti.

İNSANLARI SEVEMEYECEĞİMİ ANLAYINCA UZAKLARA GİTTİM

Bir yerlerde yanlış bir şeyler var... Kapanıyorum, açılıyorum, değişiyorum, daha dile getiremeden, göze geliyorum... "Dur" diyorum. Dur... Derin bir nefes al... Durunca daha iyi olacak. Duruyorum... Yatışmak için duruyorum, anlamak için duruyorum ve durduğum yerde, kararmış içim, karışık kafam ve tesirsiz iç çekişlerimle kalakalıyorum. Oğuz Ağabey... Ben ne yapıyorum?
Önce kendini düzeltmelisin. Kendini çözmeyen kişi, hiçbir sorunu çözemez.

Kendi önünden çekilirken gölgeni saklayamıyorsun işte... Hep bir yerindesin işin, bakan gözler senin oldukça gördüklerin de kendinden geri sekenlerden ibaret. Tarih, coğrafya, dil, din, mimari, toplum düzeni, estetik, müzik, birlikte yaşamanın kuralları, büyüklere saygı, küçüklere sevgi, toplumsal hiyerarşi, çekirdek aile, yöresel tatlar, mahallesel jargonlar, bireyler arası davranış etiği ve daha niceleri... Bu kadar ağır bir kültürel şantiyenin altından nasıl kalkalım da kendimizi bulalım?
Kuşku duyarak. Bütün değerlerimizi önce yok sayarak işe başlamalıyız. Kişisel değer saydığımız şeylerin, toplumun baskısıyla edinilmiş sahte nitelikler olabileceğini de hiçbir zaman akıldan çıkarmamalıyız.

Yani?
Gülümseyeceksin... Bekleyeceksin... Ve hiçbir zaman ümide kapılmayacaksın.

Offf... Ben yapamıyorum galiba...
Aramızda ıstırap çekenler, düşünmeyi henüz unutmayanlardır. Düşünce ıstırap kaynağıdır. Düşünce artık onlara hayatlarını düzenlemede yararı olmayan bir yüktür.

O zaman çok da takılmayalım da herkes işine geldiği gibi yaşasın gitsin mi?
Hayır, yok böyle bir şey. Herkes başkalarını rahatsız etmekte de hürdür.

Sen bu insanları seviyor musun Oğuz Ağabey?
Ben bir insan sever değildim. Hiç belli etmemekle birlikte, birçok insanı sevmiyordum; sevmemek ne demek, nefret ediyordum. İnsanın geliştiği filan yok. Yalnız kusurlarına alışıyor o kadar.

Senin de canını çok sıkmışlar... Niye böyle oldu?
Benim hayatım sürekli bir büyük oyundan ibaretti. Oyuna geliyordum. İlk öfkelerimi bu oyunlar sırasında duymuştum. Öfkelenince de onların bütün kusurlarını, küçüklüklerini, daha önce hoşgörüyle karşıladığım kendini beğenmişliklerini daha net görüyordum. Oynadıkları oyunu hiç anlamıyorlardı. Yaşamak istiyorlardı; en çok buna kızıyordum.

Kızıyorum be ağabey, kızınca da üzülüyorum... Bu kadar içi boş özgüvenleri, bu kadar kendini beğenmişliği görünce de acıyorum galiba...
Evet... Bizi de bu acımak mahvediyor. Başkalarına acımakla başlayan bu tehlikeli duygu, kendimize acımakla son buluyor. Kendimize acımaktan, başka işlere zaman kalmıyor.

İnsanın geliştiği filan yok. Yalnız kusurlarına alışıyor, o kadar.

Dediğin gibi gülümseyip beklemekten başka yapacak bir şey yok ya... Sen mizahı bu yüzden mi seviyorsun?
Mizah, benim durumumdaki biri için tehlikeli bir çare. Gülünç durumlarda düşünüyorum önce kendimi; acıklı maceramı bir an için unutuyorum ve sonra buhran bütün ağırlığıyla üstüme çöküyor. Hazırlıksız yakalanıyorum.

Nasıl?
Öyle bir yarım yamalaklığımız var ki bizim trajedimiz, akıl almaz bir biçimde gelişiyor. Ayrıca bir trajedinin içinde olduğumuzun farkında bile değiliz. Çok güzel yaşayıp gittiğimizi sanıyoruz. İktidardaki adamlar da, bu sanıyı bütün millet adına dile getiriyorlar. Birkaç aydın dışında bunu anlayan yok gibi. O aydınlar da, sosyal birtakım sözler ediyorlar. Psikolojik yönü boşlukta kalıyor bu meselenin.

Muhalefette de var birileri... Onlar anlatsınlar o zaman aslında neler yaşadığımızı?
İnsanlarımız, bu kötü yaşantıyı dile getirmenin 'muhalefet yapmak' olduğunu sanıyorlar. Yapanlar bile, 'muhalefet yaptıklarını' sanıyor bir bakıma. Aslında bir yanlış anlama olduğu halde, anlaşıp gidiyorlar. Bir 'mış gibi yapmak' tutturmuşlar; arabalar yürüyor ya, ekmek yapılıyor ya, iyi kötü suyumuz geliyor ya; mesele yok.

Gerçekleri konuşmuyorlar da oyalıyorlar, kötüye kötü diyemiyorlar, demeye gerek de görmüyorlar, acınacak hallerdeyiz de bize mi söylemiyorlar? Aslında halkın, insanların iyiliği için orada değil mi bu adamlar?
Üçkağıtçılıkla ne devrim olur, ne de ümmet-i İslâm kurtulur. Bunlar tüm iddialarına rağmen aslında inançsızdırlar. Kim hangi kapıdan ekmek yiyorsa, o kapının kulluğunu etmektedir. Osmanlı İmparatorluğu'nun mirasının kötü bölümü olan kapıkulu kurumunun temsilcileridir. Kendilerine karşı çıkılmasını hakaret sayarlar. Kendini lider sayan biri, suçunu ortaya dökeni "halk düşmanı, din düşmanı, memleket düşmanı..." diye suçlayarak yavuz hırsızlık oynar.

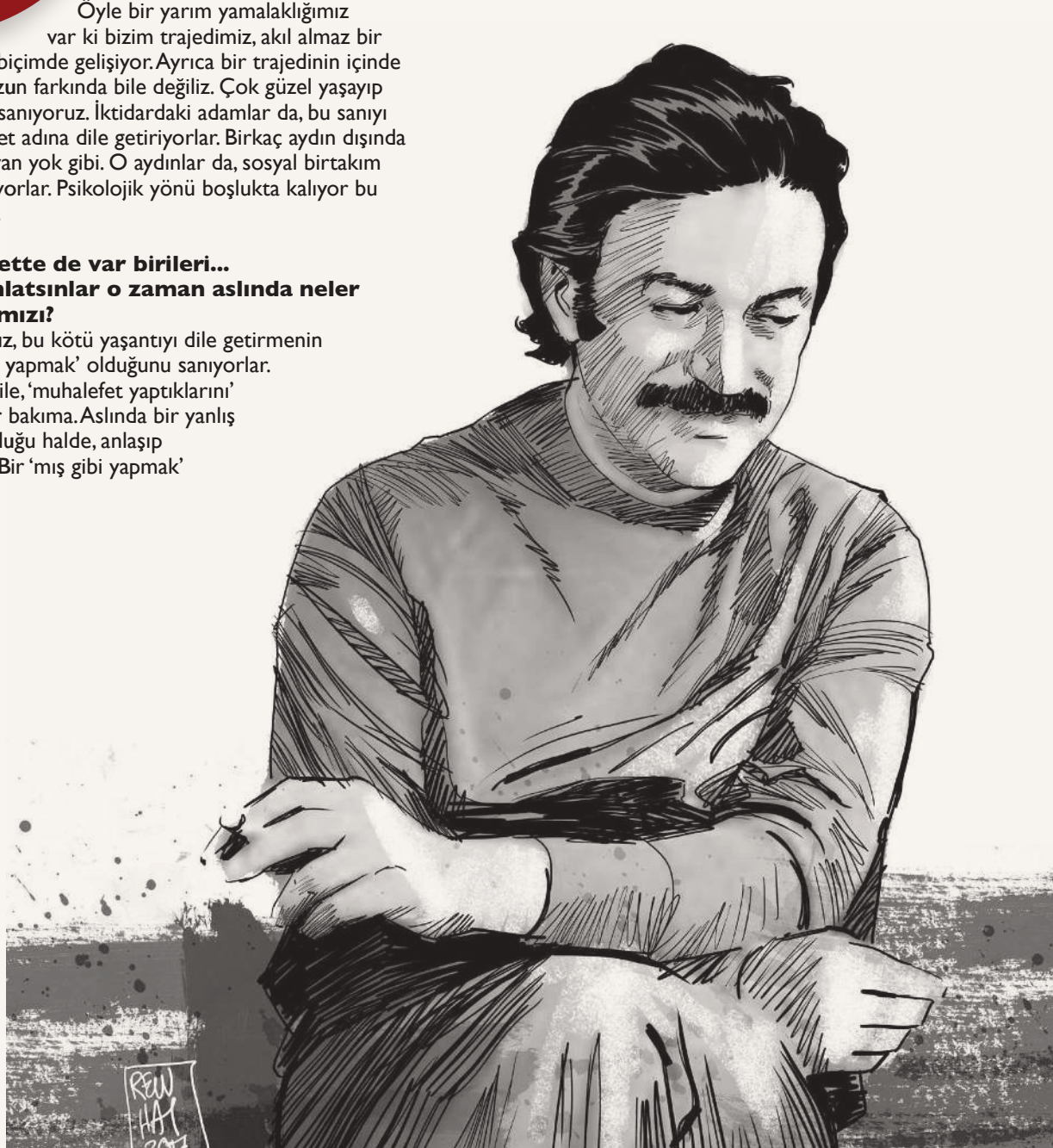

İllüstrasyon: Rewhat

Ne olacak peki bu işin sonu?
Soğuk ve acımasızların kaybettiği pek görülmemiştir, maalesef.

Bizim yolun sonu karanlık, buradan çıkmak zor...
Alice'in dünyasında kahramanlar bir konunun içinden çıkamayınca, hemen başka bir konuya geçerler. Biz de öyle yapalım.

Yapalım. Biz de öyle yapalım... Neyi konuşalım?
Aslında... İlk yalanı söyledikten sonra bir daha konuşmamalı insan.

Aramızda ıstırap çekenler, düşünmeyi henüz unutmayanlardır.

Oğuzcuğum Ağabeyim, benim biraz canım sıkkın bu işlere... Gel biraz havamız değişsin, edebiyat mesela, evet edebiyat konuşalım... Yaşamın boyu okuduklarından yola çıkarak, etkilendiklerini düşünerek hangi geleneğin yazarı olarak görüyorsun kendini?
Hiçbir geleneğin mirasçısı değilim. Olmaz, diyorlar. İsyan ediyorum. Az gelişmiş bir ülkenin fakir bir kültür mirası olurmuş. Bu mirası reddediyorum. Ben Karagöz falan değilim.

Ah ah...
Bir insan, yaşı kaç olursa olsun, kafası yüreği genç kalmışsa belki bu sorunlar üstüne düşünür diye umuyorum. Belki henüz gerçekleri okuyarak düşünerek kendi bilinci ile sezecek insanlar vardır bu ülkede? Kitabı karşısına alıp araya hiçbir bezirgan sokmadan, kitapla tek başına hesaplaşacak insanlar vardır.

Bizim derdimiz ne sence?
Kişiliktir. İnsanımız, kişilik kazanma savaşanının önemini henüz kavramamış görünüyor. Halka büyük doğrular adına yalan söylemekten kurtulamamaktır. Kötü romanları büyük sözlerle yutturacağını sanma yanılgısıdır. Bir edebiyat çetesine yaslanmanın verdiği rahatlıkla yıllar boyunca bir arpa boyu ilerleyememenin zavallılığıdır. Düzenden yana olanın da, düzene karşı olanın da aynı sularda çırpınmasıdır. Haksız olana karşı çıkanın da haksız olduğu bir ortam bu.

Sen bunca zaman nasıl sustun? Nasıl bu gördüklerine tahammül edebildin? Nasıl başa çıktın, nasıl ayakta durabildin bu kadar uydurukluğun içinde?
İçimden geçenleri bilselerdi beni dünyanın bir numaralı vatandaşı sayarlardı. İnsanları dinlerken sıkıntılı bir görünüşüm vardı. Sanki her zaman onların sözlerini bitirmelerini ve konuşma sırasının bana gelmesini sabırsızlıkla beklerdim. Bana kalırsa bu görünüş çok aldatıcıydı. Bana kalırsa, bana kalırsa... Ne yazık hiç kalmadı bana. Belki de anlaşılacak, önemsenecek bir şey yazmadım, yapmadım. Sadece yazı hayatı denen çamura bulaştım, yeni öfkeler edindim o kadar.

**Anlamadıklarını nasıl önemsesinler?
Görmekten kaçtıklarını nasıl sevsinler?
Ama bak, güzel şeyler de oluyor.
Artık birbirlerine "Albayım" diye
seslenen gençler var sokaklarda,
Tutunamayanlar'ı okuyamayanlar
çoğalsa da niyetler fevkalade iyi,
herkesin elinde... Sayısı gitgide
artıyor... Tehlikeli Oyunlar satış
listelerinde zirvelerde dolaşıyor,
senin cümlelerinle kendilerini
anlatıyor insanlar, duvar yazıları
yazıyorlar, yalnız olmadıklarını,
sakladıklarını haykırıyorlar...
Biçare kalışlarına anlam
bulup içlerine
dokunuyorlar
seninle.
İnanmazsın**

EY FAKİR MİLLETİM!

Ey zavallı milletim, dinle! Şu anda, hepimiz burada seni kurtarmak için toplanmış bulunuyoruz. Çünkü ey milletim, senin hakkında, az gelişmiştir, geri kalmıştır gibi söylentiler dolaşıyor. Ey sevgili milletim! Neden böyle yapıyorsun? Neden az gelişiyorsun? Niçin bizden geri kalıyorsun? Bizler bu kadar çok gelişirken geri kaldığın için hiç utanmıyor musun? Hiç düşünmüyor musun ki sen neden geri kalıyorsun diye durmadan düşünmek yüzünden, biz de istediğimiz kadar ilerleyemiyoruz. Bu milletin hali ne olacak diye hayatı kendimize zehir ediyoruz. Fakir fukaranın hayatını anlatan zengin yazarlarımıza gece kulüplerinde içtikleri viskileri zehir oluyor. Zengin takımının hayatını gözlerimizin önüne sermeye çalışan meteliksiz yazarlarımız da aslında şu fakir milleti düşündükleri için, küçük meyhanelerinde ağız tadıyla içemiyorlar. Ey fakir milletim! Aslında seni anlatmıyoruz. Sefil ruhlarımızın korkak karanlığını anlatıyoruz. İşte onun için sana yanaşamıyoruz. Senin yanında bir sığıntı gibi yaşıyoruz. Hiç utanmıyor muyuz? Hiç utanmıyoruz.

2015-2017 yılları arası bir televizyon dizisi bile çekildi... Tutunamayanlar'ı ezbere bilen bir adam, keşke Oğuz Atay benim ağabeyim olsaydı diyen bir adam ve yaşadığı hayattaki sonsuz tutunma çabası... Sadece dizinin senaristine değil, oyuncularına değil, milyonlarca insana ilham oldun... Güzel renklerle boyanmış, bugünlerin aklı çalışan, vicdanı özgür, duygusu keskin insanlarının yazdığı, çizdiği, tartıştığı edebiyat dergileri çıktı. Kapaklarında senin resmin, her yerde sana duydukları özlem var. Sessizce haykırdığın, Selim'in, Turgut'un, Bilge'nin, Hikmet'in içine üflediğin o ruh belki de bugünleri bekledi bunca zaman. Ya da insanlar ancak cesaret edebildi onlara doğru gitmeye...
Neler kurdum, ne kadarını gerçekleştirebildim ayrı mesele. Belki, bir iki kişinin dediği gibi ancak kendini ve aklına nasıl geliyorsa öyle yazan biriydim. Düşüncem geç gelişti, biraz geç başladım; biraz da erken bırakmak durumunda kaldım. Geleceğini kaybetmek, yaşanan zamanı da boşlaştırıyor.

"Gitmeseydim keşke" demiyor musun bazen? "Biraz daha kalsaydım..." Belki başka türlü olabilirdi her şey ya da en azından bugünlere bir bakıp çıkmak, bir görmek istemez miydin?
Ne evet ne hayır... Ben yalnız kalmalıyım, başka çarem yok. Para kazanamayacağımı, insanları sevemeyeceğimi anlayınca uzaklara gittim, kimse beni bulamasın diye.

Gitmeseydin de olurdu be Oğuzcuğum Atay... Gitmeseydin de, neyse... 40 yıl oldu ve neredeyse her şey değişirken, bir yandan da aslında hiçbir şeyin değişmediği bir insanlıktan, bir ülkeden çok özleyerek sarılıyorum sana. Kırk yılda bir görüştüğümüzü düşünürsek bir dahakine ben de yanında kafa dinliyor olurum herhalde. Ve dertlenme, buralarda, kelimeler hâlâ bazı anlamlara gelmiyor...

“Aile, televizyon karşısında gerçekleştirilen toplu bir intihardır.”

(BARIŞ BIÇAKÇI - *Veciz Sözler*)

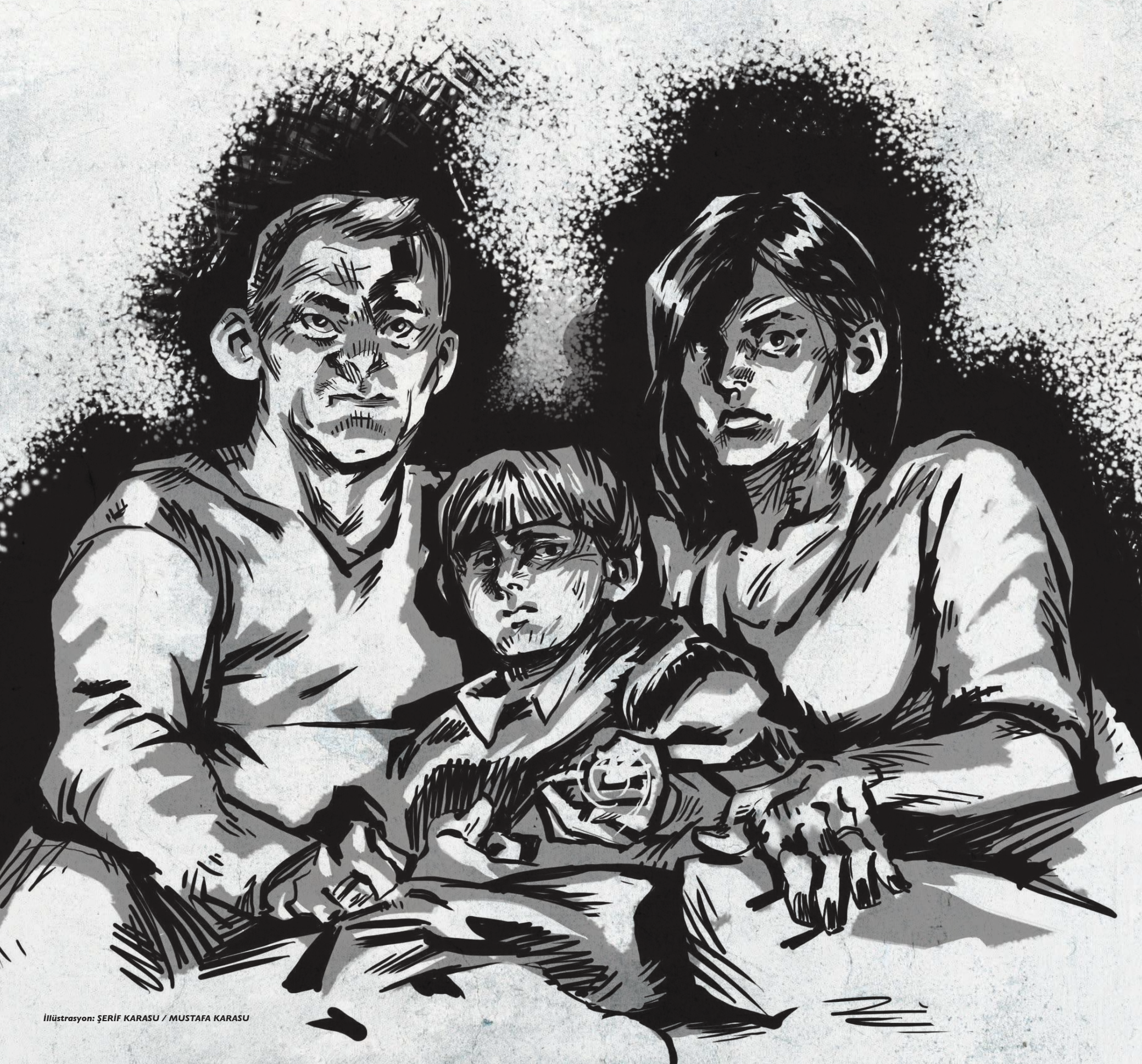

İllüstrasyon: ŞERİF KARASU / MUSTAFA KARASU